

ZE SOUDNÍCH ROZHODNUTÍ (ČESKÁ REPUBLIKA)

Smyslem této rubriky je poskytnout čtenářům základní informace o vybraných rozhodnutích Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Nebudou zde prezentována veškerá rozhodnutí zmiňovaných soudních institucí, nýbrž pouze zásadní rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, která mají významnější souvislost s oblastí správního práva a zároveň obecnějšími otázkami normotvorby.

ÚSTAVNÍ SOUD

Odmítnutí ústavní stížnosti sedmi poslanců proti procedurálním rozhodnutím a postupu předsedy Poslanecké sněmovny při projednávání zákona o elektronické evidenci tržeb.

Usnesení pléna Ústavního soudu ze dne 24. 5. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 11/16 (<http://nalus.usoud.cz>).

16. Ústavní soud dospěl s přihlédnutím k principům dělby moci, autonomie zákonodárné moci a zdrženlivosti (sebeomezení) soudní moci k závěru, že rozhodnutí, jimiž komory Parlamentu, jejich funkcionáři či parlamentní orgány (výbory) rozhodují v rámci procesního postupu schvalování návrhů zákonů, patří mezi rozhodnutí, která nemohou být sama o sobě napadena ústavní stížností. Stěžovatelé se svými návrhy pokouší „obejít“ ústavně předvídaný systém přezkumu ústavnosti přijatých zákonů, který pak zahrnuje i přezkum ústavnosti legislativní procedury (§ 68 odst. 2 in fine zákona o Ústavním soudu). Snaží se Ústavní soud „vtáhnout do hry“, kterou však Ústavní soud hrát nemůže.

17. Opačný závěr by měl neblahé „precedenční“ důsledky. Pokud by Ústavní soud o podobných návrzích rozhodl vyhovujícím nálezením, pozbyla by smyslu následná abstraktní kontrola ústavnosti zákona, při které by bylo nutné následovat již dříve prejudikovaný závěr o protiústavnosti procedury jeho přijetí. V důsledku by se Ústavní soud stal, aniž by k tomu byl Ústavou či zákonem o Ústavním soudu explicitně oprávněn, přímým „rozhodčím“ legislativního procesu, který by (třeba i ještě před jeho ukončením) posuzoval všechny „fauly“, jichž se sněmovní soupeři při projednávání návrhů zákonů dopouštějí. Taková představa se samozřejmě zcela vymyká výše popsanému chápání dělby moci a také naší konstrukci specializovaného koncentrovaného ústavního soudnictví, oprávněného k následnému přezkumu ústavnosti přijatých zákonů a jejich jednotlivých ustanovení, který zahrnuje též následný přezkum toho, zda byly přijaty a vydány ústavně předepsaným způsobem.

18. I v návaznosti na výše citovanou judikaturu pak Ústavní soud musí uzavřít, že stěžovatelé v této konkrétní věci předepsaným způsobem nenapadají

platný (vyhlášený) zákon či jeho jednotlivá ustanovení. Požadují, aby Ústavní soud zasáhl do průběhu legislativního procesu a zrušil usnesení přijatá před jeho ukončením. Ústavní soud však již uvedl v usnesení sp. zn. II. ÚS 21/02, že posouzení takového návrhu zjevně vybočuje z mezí jeho kompetencí. Pokud by tedy věcně projednal návrhy stěžovatelů, překročil by pravomoci, které mu svěřuje Ústava, a nutně by zasáhl do ústavně garantovaných principů dělby moci a právního státu.

K výkladu § 75 odst. 1 v případě žadatele o mezinárodní ochranu.

Nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16 (<http://nalus.usoud.cz>).

Napadená usnesení krajského a Nejvyššího správního soudu přednesení nových důvodů umožňují, pouze pokud jde o takové skutečnosti, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastní viny uvést již v řízení před ministerstvem, tedy jen takové, které nastaly až v průběhu řízení, či takové, které ve fázi správního řízení nebyly žadateli známy. Podle Ústavního soudu je však nutno zohlednit, že existuje i řada dalších ospravedlnitelných důvodů, proč žadatel o azyl nesdělí všechny relevantní důvody pro udělení azylu již před ministerstvem jako orgánem prvního stupně. Některé z nich uvádí Úřad Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky (UNHCR): dotazování při osobním pohovoru se této skutečnosti netýkalo a konkrétní informaci nezjistilo; osobní pohovor nebyl proveden; žadatel nemusel pochopit relevanci některých skutečností pro žádost o mezinárodní ochranu; trauma, stud nebo jiné zábrany mohly zabránit úplnému ústnímu svědectví při osobním pohovoru (zejména v případě těch, kteří přežili mučení, sexuální násilí či pronásledování z důvodu sexuality); pohlaví tazatele nebo tlumočnicka mohlo být pro žadatele zábranou (UNHCR. Improving asylum procedures: Comparative analysis and recommendations for law and practice. Detailed Research on Key Asylum Procedures Directive Provisions March 2010, s. 466). Podle Ústavního soudu jsou všechny tyto důvody opodstatněné ve smyslu, že lze pochopit, proč v některých těchto případech žadatelé o mezinárodní ochranu relevantní azylové skutečnosti sdělí až ve fázi řízení o správní žalobě před soudem.

Při posuzování ospravedlnitelnosti pozdního sdělení azylově relevantních skutečností a argumentů je také nutno zohlednit zvláštní zranitelnost žadatelů o mezinárodní ochranu. Žadatel se může nacházet ve zcela jiném kulturním prostředí, po měsících nebezpečné cesty, může být dezorientován a může mít skutečně odůvodněný strach z návratu do země původu. I z těchto důvodů ustálená judikatura ESLP zdůrazňuje, že žadatelé o azyl náleží ke zvlášť znevýhodněné a zranitelné skupině obyvatelstva, která potřebuje zvláštní ochranu (rozsudek velkého senátu ESLP ve věci M. S. S. proti Belgii a Řecku, ze dne 21. 1. 2011, č. 30696/09, § 251). V řízení o mezinárodní ochraně je pro žadatele v sázce skutečně hodně a jejich zvláštní zranitelnost vyžaduje ze strany všech orgánů posuzujících tyto žádosti citlivý a opatrný přístup. Aby právo na azyl zakotvené v čl. 43 Listiny bylo skutečně efektivní v praxi, nelze z právé uve-

ných důvodů striktně bezvýjimečně trvat na tom, aby žadatel o azyl všechny relevantní důvody, o kterých v daný moment ví, vznesl již ve správním řízení před ministerstvem.

Tyto úvahy týkající se čl. 43 Listiny mají poté shodný dopad i z pohledu práva na účinný prostředek nápravy ve smyslu čl. 13 Úmluvy a čl. 36 odst. 2 Listiny proti rozhodnutí ministerstva o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Účinnost tohoto prostředku, jak vyplývá z výše uvedené judikatury ESLP i Soudního dvora EU zahrnuje důkladnost přezkumu důvodů svědčících pro přiznání práva na mezinárodní ochranu. Takový prostředek by nebyl účinný, pokud by ignoroval nové skutečnosti, které žadatel z ospravedlnitelných důvodů neuvedl již v řízení před ministerstvem. Pokud tyto důvody jsou ospravedlnitelné, tak v důsledku by takový žadatel mohl být nepřipustně připraven o přiznání hmotného práva (práva na azyl), na které má nárok.

Tento závěr o nutnosti za určitých okolností připustit přednesení nových skutečností v opravném prostředku proti rozhodnutí o neudělení azylu, není nijak výjimečný z komparativního hlediska. Podle dostupných informací řada zemí takovou možnost ve fázi řízení před soudem připouští: např. Bulharsko, Finsko, Francie, Německo, Itálie, Spojené království (viz UNHCR. Improving asylum procedures: Comparative analysis and recommendations for law and practice. Detailed Research on Key Asylum Procedures Directive Provisions March 2010, s. 467).

Ústavní soud tedy uzavírá, že § 75 odst. 1 soudního řádu správního nelze vykládat způsobem, že v řízení o mezinárodní ochraně lze před soudem vznášet nové důvody výlučně, pouze pokud je žadatel o mezinárodní ochranu nemohl uvést již v řízení před správním orgánem bez vlastního zavinění. Vždy je nutno zohlednit povahu těchto nových skutečností a situaci konkrétního žadatele. Teprve takové posouzení naplní právo na účinný prostředek nápravy, případně i účinnost práva na azyl podle čl. 43 Listiny.

Odmítnutí návrhu na zrušení tzv. inkluze ve školství.

Usnesení pléna Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 9/16 (<http://nalus.usoud.cz>).

5. Ústavní soud si je vědom závažnosti celé věci, avšak podle ustálené judikatury Ústavního soudu nelze ústavní stížnost podat pouze proti právnímu předpisu. Samotný právní předpis totiž není možno pokládat za zásah orgánu veřejné moci ve smyslu čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“), protože tento zásah musí mít charakter individuálního aktu aplikace práva nebo jiného individuálního zásahu do základních práv a svobod, a nikoliv charakter normativního právního aktu (srov. usnesení ze dne 15. ledna 2013 sp. zn. Pl. ÚS 31/12, bod 14). Ústavní soud rovněž připomíná, že pokud se jedná o „zásah orgánu veřejné moci“, ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu předpokládá zásah, ke kterému již došlo a nikoliv zásah, ke kterému by mělo teprve dojít v budoucnu, jako je to v posuzovaném případě, kdy napadené právní předpisy nabudou účinnosti dne 1. září 2016.

K protiústavnosti zdanění důchodů vysokopříjmových pracujících důchodců.

Nález pléna Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 15/15 (271/2016 Sb.).

Ustanovení § 4 odst. 3 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění zákona č. 346/2010 Sb. se ruší dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů.

142. Ústavní soud dospěl k závěru, že napadené ustanovení je v rozporu s čl. 1 větou první Listiny základních práv a svobod a čl. 26 větou první Mezinárodního paktu o občanských a politických právech garantujícími právo na rovné zacházení a z něj plynoucího zákazu libovůle při činnosti veřejné moci, včetně zákonodárce. Míra odlišného zacházení mezi jednotlivými skupinami důchodců je zcela zjevně nepřiměřená míře odlišností, kterou tyto skupiny vykazují. Napadené ustanovení tak představuje rozlišení svévolné bez věcného a racionálního zdůvodnění, a tudíž porušující zákaz nerovného zacházení, resp. zákaz libovůle.

Obecně závazná vyhláška obce Všeň o místní úpravě provozu na veřejně přístupných účelových komunikacích

Nález pléna Ústavního soudu ze dne 19. 7. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 18/16 (268/2016 Sb.).

Obecně závazná vyhláška obce Všeň č. 2 ze dne 30. 6. 2015 o místní úpravě provozu na veřejně přístupných účelových komunikacích v územním obvodu obce Všeň se ruší dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů.

12. Předmětem regulace napadené vyhlášky je úprava provozu na přílohou vymezených veřejně přístupných účelových komunikacích. Tento předmět se zcela shoduje s předmětem úpravy provedené zákonem o pozemních komunikacích, který upravuje podmínky užívání pozemních komunikací, a zákonem o silničním provozu, který upravuje úpravu provozu na pozemních komunikacích. ... Ústavní soud podotýká, že jím výše citovaná právní úprava je aktuálně účinná a platná. Právní úprava účinná v době vydání vyhlášky a relevantní pro posouzení kompetence obce vydat příslušnou vyhlášku se od aktuální právní úpravy lišila jen tím, že na veřejně přístupné účelové komunikaci stanovil místní a přechodnou úpravu provozu sám vlastník, a to se souhlasem příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností a po předchozím písemném stanovisku příslušného orgánu Policie České republiky (§ 77 odst. 2), kdežto na místní komunikaci ji stanovil přímo obecní úřad obce s rozšířenou působností po předchozím písemném vyjádření příslušného orgánu Policie České republiky (§ 77 odst. 1). Novela [zákon č. 268/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony] sjednotila stanovování místní a přechodné úpravy pro veřejně přístupné účelové komunikace i pro místní komunikace tak, že ji vždy stanoví obecní úřad obce s rozšířenou působností a Policie České republiky je dotčeným

orgánem [§ 77 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu], přičemž na veřejně přístupné účelové komunikaci se místní či přechodná úprava provozu stanoví pouze na návrh nebo se souhlasem jejího vlastníka, což však neplatí, jde-li o stanovení místní či přechodné úpravy opatřením obecné povahy (§ 77 odst. 6 zákona o silničním provozu). Přes tyto změny v § 77 zákona o silničním provozu je však pro danou věc určující § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, tedy že upravit nebo omezit veřejný přístup na veřejně přístupnou účelovou komunikaci mohl a nadále může výlučně silniční správní úřad (do přijetí výše zmíněné novely, která novelizovala také zákon o pozemních komunikacích, působnost silničního správního úřadu ve věcech veřejně přístupných účelových komunikací vykonávala obec v přenesené působnosti, nyní ji vykonává obecní úřad obce s rozšířenou působností), a nikoli její vlastník; vlastník je oprávněn o tuto úpravu veřejného přístupu pouze požádat. Z citovaných ustanovení je zřejmé, že vlastník veřejně přístupné účelové komunikace, ať už jde o obec, či jiný subjekt, musí v případě, že považuje za žádoucí upravit nebo omezit veřejný přístup na tuto účelovou komunikaci nebo na ní upravit provoz nad rámec obecné úpravy obsažené v zákoně o silničním provozu, postupovat v souladu s rozhodnutím či souhlasem příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností. Dokonce ani za situace, kdy by vlastníkem účelové komunikace byla obec s rozšířenou působností, již obec Všeň není, by nebylo možné, aby k úpravě veřejného přístupu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci či provozu na ní došlo prostřednictvím obecně závazné vyhlášky, tedy právním předpisem vydávaným v samostatné působnosti; takový postup by byl v rozporu s výše citovanými zákonnými ustanoveními a byla by jím dotčena práva osob, jež by se mohly stát účastníky příslušných správních řízení.

13. Rovněž cíl regulace provedené napadenou vyhláškou se shoduje s cílem (účelem) zákonné úpravy. Jak z preambule vyhlášky vyplývá, obec Všeň ji přijala k zabezpečení ochrany vlastního majetku. Na ochranu majetku vlastníků účelových komunikací však kromě obecné úpravy ochrany majetku obsažené v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, pamatuje i § 19 zákona o pozemních komunikacích...

NEJVYŠŠÍ SPRÁVNÍ SOUD

Správní trestání, myslivost.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 As 62/2015 – 15 (www.nssoud.cz).

Jinak řečeno, v důsledku této nepřehledné a nesystémové úpravy, vzniklé legislativně nanejvýš problematickým postupem, může dojít k tomu, že se jedinec na základě zdánlivě jasného znění § 53 odst. 1 písm. g) lesního zákona ve vazbě na jeho odst. 2 legitimně domnívá, že pokud „bez povolení poruší zákaz vjezdu a stání motorovým vozidlem“, dopouští se přestupku, za který mu podle tohoto zdánlivě jasného ustanovení hrozí pokuta maximálně 5000 Kč. Ve

skutečnosti ovšem bude postižen nikoli za přestupek podle tohoto na první pohled se nabízejícího ustanovení, nýbrž z důvodu plynoucího z § 2 odst. 1 zcela jiného zákona, totiž zákona o přestupcích, za jiný správní delikt podle § 54 odst. 2 písm. c) ve vazbě na § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona, a to k pokutě až 100 000 Kč.

Takovou úpravu, v níž ustanovení, zdánlivě jasně dopadající na daný delikt, je ve skutečnosti obsoletní, a na pachatele dopadne v procesně méně příznivém režimu, za méně náročných podmínek z hlediska zavinění pokuta až dvacetkrát vyšší, pokládá Nejvyšší správní soud za krajně nevhodnou pro účely správního trestání, které je vázáno zásadou zákazu trestu bez zákona vyjádřenou v čl. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato zásada přitom dopadá i na stíhání za přestupky a většinou i na jiné správní delikty (viz nálezk Ústavního soudu ze dne 27. 6. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 16/99, publ. pod č. 276/2001 Sb., a též výše zmíněné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73), neboť i řízení o nich je možno podřadit tzv. trestní větví článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a tedy i jejímu článku 7, neboť v obou případech jde o řízení o „trestním obvinění“ ve smyslu tzv. Engelových kritérií (viz rozsudek ESLP Engel proti Nizozemí ze dne 8. 6. 1976, stížnosti č. 5100/71; 5101/71; 5102/71; 5354/72 a 5370/72). Mezi součásti zásady zákazu trestu bez zákona přitom patří i požadavek jasnosti a jednoznačnosti trestního zákonodárství ve smyslu latinské maximy *nullum crimen sine lege stricta* (viz například rozsudek ESLP Kokkinakis proti Řecku ze dne 25. 5. 1993, stížnost č. 14307/88). Za jasnou a jednoznačnou ovšem nelze pokládat úpravu, která v nyní posuzovaném případě nebyla zcela jednoznačná ani pro krajský soud, což je v daném případě zjevně způsobeno toliko a pouze nepřehledností daného zákona, kterou se snažil krajský soud svým výkladem překlenout.

Nejvyšší správní soud proto apeluje na zákonodárce, aby tuto nepřehlednost správního trestání podle lesního zákona vyřešil, neboť je na samé hraně porušení čl. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pokud by totiž aplikace této nepřehledné úpravy vedla v konkrétním případě k nespravedlivému výsledku, tedy pokud by odsouzení fyzické osoby za jiný správní delikt podle § 54 lesního zákona v situaci, kdy by se – nebýt speciality jiných správních deliktů před přestupky – na první pohled nabízelo odsouzení za přestupek podle jeho § 53, vedlo k sankci, kterou § 53 lesního zákona neumožňuje (například kdyby v nyní posuzovaném případě dostal žalobce pokutu vyšší než 5000 Kč), či k odsouzení bez ohledu na zavinění, cítil by se Nejvyšší správní soud povinen zabránit takto nespravedlivému řešení odporujícímu legitimnímu očekávání jednotlivce tím, že by postupem podle čl. 10 Ústavy přednostně aplikoval požadavky čl. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (k takové přednostní aplikaci viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 6 As 55/2006 – 96, publ. pod č. 1351/2007 Sb. NSS) před ustanoveními lesního zákona, čímž by postižení pachatele daného protiprávního jednání bylo zcela vyloučeno. ...

Pozemní komunikace.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 As 60/2016 – 23 (www.nssoud.cz).

[17] V opakovaně odkazované kauze rozhodované rozšířeným senátem (usnesení č. j. 6 As 114/2014 – 55), která vznikla na půdorysu námitkového řízení, bylo možné, aby správní soudy zavázaly správní orgán k aplikaci zásady příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele. Jak bylo opakovaně zmíněno, ke snížení bodového ohodnocení přestupku došlo v této kauze v průběhu správního řízení o přestupku samotném, a správní orgán měl proto zaznamenat počet bodů, který odpovídal zákonnému znění účinnému v den právní moci rozhodnutí o přestupku, jež bylo podkladem pro záznam bodů, neboť taková úprava byla pro pachatele příznivější než úprava účinná v době spáchání přestupku. Správní orgán, který prováděl záznam bodů, tak v oné věci měl povinnost zohlednit zásadu příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele již v okamžiku záznamu bodů. Správní orgán tedy za spáchaný přestupek ke dni nabytí právní moci o přestupku připsal do registru řidičů nesprávný počet bodů. Nejvyšší správní soud v dané věci výslovně uvedl, že „stěžovatel sice spáchal přestupek v době, kdy mu za něj podle platné a účinné úpravy měly být zaznamenány tři body do registru řidičů, o tomto přestupku však bylo pravomocně rozhodnuto a do registru řidičů byly body zaznamenávány již v době, kdy za totéž jednání pozdější zákon stanovil postih v rozsahu pouze dvou bodů.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. října 2015 č. j. 6 As 114/2014 – 69, bod [17]).

Stavební zákon.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2016, č. j. 4 As 88/2016 – 35 (www.nssoud.cz).

[23] Z tohoto ustanovení (§ 187) vyplývá spíše to, že záležitosti nadmístního významu představují nadřazený pojem, jehož podmnožinu (podkategorii) představují záležitosti republikového významu. Pokud by naopak měl být správný výklad zastáváný krajským soudem (a navrhovatelem), tedy že záležitosti republikového významu jsou samostatnou kategorií zcela odlišnou od kategorie záležitostí nadmístního významu, pak by to vedlo k absurdnímu závěru, že dnem 1. 1. 2007, kdy nabyl účinnosti stavební zákon, by pozbyly platnosti ty záměry vymezené v tehdejších územních plánech velkých územních celků, které by byly republikového významu (tj. např. i koridory dálnic a rychlostních silnic, či silnic I. tříd, které jsou součástí celostátní silniční sítě) a nadále by byly platné pouze vymezené koridory silnic nižší kategorie, které neovlivňují území více krajů (tj. např. některé koridory silnic II. a III. třídy). Takový závěr by byl ovšem zcela v rozporu se záměrem zákonodárce vyjádřeným v důvodové zprávě, který naopak zamýšlel pozbytí platnosti těch záměrů, které byly vymezeny v územních plánech velkých územních celků, přestože jejich charakter (význam) byl pouze místní, tj. týkal se území pouze jedné obce. Pozbytím platnosti územních plánů velkých územních celků v částech vymezujících záležitosti pouze místního vý-

znamu tak byl uvolněn prostor obcím při pořizování jejich územních plánů, aniž by byly vázány územními plány velkých územních celků mimo záležitosti nadmístního významu, kde tato závaznost byla odůvodněná a potřebná. Naopak výklad přijatý krajským soudem by ve svém důsledku vedl k tomu, že od nabytí účinnosti stavebního zákona do vydání (politiky územního rozvoje a následně) zásad územního rozvoje, tedy v případě Jihomoravského kraje již v podstatě deset let, by veškeré záležitosti „republikového“ významu nebylo možno umísťovat a povolovat, neboť by ztratily oporu jak v někdejších územních plánech velkých územních celků, tak by je nebylo ani možné vymezit v nově pořizovaných územních plánech. To jistě nebylo záměrem zákonodárce.

[26] Pokud se jedná o odkaz krajského soudu na hierarchii nástrojů územního plánování a na rozsudek NSS ve věci ÚP Vysoká nad Labem ani v tomto nelze krajskému soudu přitakat.

Je sice pravda, že v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že závaznost zásad územního rozvoje pro územní plán je jak pozitivní (tj. obec je povinna převzít a dále konkretizovat záležitosti vymezené zásadami územního rozvoje) tak i negativní (tj. obec nemůže samostatně vymezovat v územním plánu záležitosti nadmístního významu, které nadřazená územně plánovací dokumentace nevymezila). Nelze ovšem přehlédnout, jak správně namítá stěžovatel, že právě v reakci na tento judikát Nejvyššího správního soudu zákonodárce novelou stavebního zákona provedenou zákonem č. 350/2012 Sb. právě takový postup obcím umožnil s korektivem spočívajícím v možnosti krajského úřadu vymezení takového nadmístního prvku vyloučit v rámci stanoviska podle § 50 odst. 4 stavebního zákona z důvodu významných negativních vlivů přesahujících hranice obce.

[27] Nejvyšší správní soud má za to, že zákonodárce touto novelizací doplnil princip hierarchie a závaznosti vyšších úrovní nástrojů územního plánování o princip flexibility.

Je třeba zohlednit to, že pořízení a vydání jednotlivých aktů územně plánovací dokumentace je jednak dlouhodobý proces, zpravidla trvající více let, jednak záměry územního plánování nejsou statické a podléhají změnám. Územní plány jsou tak pravidelně vyhodnocovány a měněny (§ 55 stavebního zákona) stejně tak podléhají pravidelné revizi a aktualizaci i zásady územního rozvoje (§ 42 stavebního zákona) a politika územního rozvoje (§ 35 stavebního zákona). Právní předpisy s touto dynamikou počítají a pracují s ní. Podle § 54 odst. 5 stavebního zákona tak platí, že obec je povinna uvést do souladu územní plán s územně plánovací dokumentací následně vydanou krajem a následně schválenou politikou územního rozvoje. Do té doby nelze rozhodovat podle částí územního plánu, které jsou v rozporu s územně plánovací dokumentací následně vydanou krajem nebo s politikou územního rozvoje. Lze tedy konstatovat, že samotný stavební zákon počítá s tím, že územní plán může obsahovat určité řešení záležitostí nadmístního významu, které se může následně dostat do rozporu s vymezením těchto záležitostí republikového významu obsaženým

v později vydané politice územního rozvoje nebo s vymezením záležitostí nadmístního významu (včetně záležitostí republikového významu) v následně vydaných zásadách územního rozvoje, popř. v jejich aktualizaci. ...